

AIVARAS VEIKNYS: DRUGI ŽIVOT

DRUGI
ŽIVOT

AIVARAS VEIKNYS

S litavskoga preveli Đino Đivanović i Julija Gulbinovič

ZAGREB, 2017.

VRIJEME ČUDA

Zvečanjem lanaca završava se studeni,
i dim zakovitlat će se gusto u smjeru juga,
jedna je noć dovoljna da neprimjetno pomete
svu nečistoću i sol, da sve prekrije snijeg;

dok nosiš ugljen i drva za ogrjev
naokolo škripi svijet, u oboru se mole svinje –
izbjegle su bodež u srce, njima ćeš kasnije
donositi hranu, a duž prozora šetat će

kokošja svita i kokodakati, rodit će se
prosinac, Venera otvoriti svoje nebesko oko
i promatrati djecu u bezbrižnom snu,

nečija pila prorijedit će borovinu
i dogodit će se još jedno čudo – makar banalno –
nijem čovjek oklevetat će te Rimljanima.

DJEČACI SE IGRAJU RATA

Došli su popraviti kanalizacijsku cijev
i dovukli svakakve strojeve,
nekoliko dana nisu prestajali:
prokopali su rov kroz cijelo dvorište,
ogromna brda s obje strane jame.

Sada više neće biti nikakvih usranih pištoljčica,
nikakvih *ratatatata*, *mrtav si* gluposti –
ovaj put bit će za ozbiljno.

Klečimo na suprotnim stranama bojišta –
džepova punih zemlje,
srca punih gline –
ispaljujemo i bacamo
kamen i grumenje,
grumen i kamenje.

Kad se smračí –
kad je već potpuni mrak –
pojavi se majka na kuhinjskom prozoru –
naokolo gleda pijana, ništa ne vidi
i krene skvičati kao prasica:

– Pička vam materina, 'ajdete domaaaaa!!!

Ali kakav dom, kad je na frontu vrhunac akcije –
zviždi kamen i grumenje, fijuče
grumen i kamenje,
iz ušiju nam pršte iskre.

Na kraju
ostajemo samo brat i ja:
kvruga na mom čelu,
suza u njegovu oku,
crni prozor kuhinje
maše zavjesom za naš doček.

A usred noći –
usred najdublje noći –
majka iznenada skoči i dogega se
pogledati nas: ležimo jednoliki,
tako sasvim jednoliki,
da se jedva može raspoznati, koji je mrtviji.

PODNIJETI

Hrpa mojih prijatelja iz zgrade išla je u *kačialku*¹
pa sam jednoga dana i ja iz očaja
odlučio slijediti njihov primjer.

U toj se *kačialki* prsilo toliko zrcala
da je prva težina koju sam morao podnijeti,
bila moj vlastiti odraz u njima.

Kačialio sam se tako mjesec dana,
ali slika u zrcalu nije se mijenjala.

I kad se već činilo da stvarno nema smisla,
to mučenje sebe zaludu –
umro je djed.

Položili su ga u pogrebnu dvoranu –
odmah iznad naše *kačialke*.

Popeo sam se stepenicama gore,
potom sišao dolje i ugledao se u zrcalu;
od tamo me je promatrao Arnold Schwarzenegger –

¹ ruski žargonski izraz za teretanu

i više nije postojalo nešto što ne bih mogao podnijeti.

I postojati neće.

DIM

Ovoj je pjesmi potreban dim –
nije to nikakva imenica, prije će biti –
imperativ,
na čiju naredbu počinjem djelovati:
mlatarati rukama,
trgati memljive zavjese godina,
na koncu – vidjeti prizore,
za koje sam mislio da su
zaboravljeni.

Dim nema tijela, neke jasne
konstante – on treperi poput
noćnih moljaca, isprepleten sam sobom,
miješa se s dimom duhana;

iz zapovjednog načina pretvara se u pridjev,
koji mi suflira sjećanja
iz djetinjstva.

Dim –
jedna velika livada blizu jezera
kojeg češljaju grane rogoza;
tamo su nas doveli

kopati krumpir; ljudi oznojenih lica –
ta živa groblja što se motikama
polagano guraju prema naprijed...

Dim je
vjetar s jezera.
Dim su vrane vjetra
što ga šalje jezero...

Potom – kobila tužnih očiju,
kočija prepuna vreća...

Dobivali smo taman toliko,
da uvijek nedostaje....

Ovoj pjesmi
potreban je dim,
kako se ne bih sjetio
svega.

DOLETIO JE

Jedne večeri u kolovozu –
niotkuda –

zviznuo je kljunom
u balkonsko staklo –

bjesneći

slao pozdrave s
one strane – –

– praznovjerje, blebetanja,
gluposti;

siječanj

tankim iglicama kuca
pod srcem, majka
leži u bolnici –
izgubila je pola tijela,
iznutra nasjeckanih riječi – –

mama, kažem,

izdrži;
dok se sam kotrljam u bezdan,
stišćem njezinu zaklanu ruku.

VANDŽIOGALA²

Groblje, skromno maleno poljsko groblje,
na kojemu su – uz sve ostale – na vječni počinak
legli baka i djed Czesława Miłosza;

mali vrt koji se gnijezdi u podnevnom suncu,
mali dječji vrtić: djevojčice, dječaci; ja –

žena me je dovukla kod svojih roditelja
i šećem tu polagano nekom stazicom, tuđ,
dok mi pogledima dobacuju

živi i mrtvi ovog mjestašca,
jedni od drugih odvojeni neproživljenim
desetljećima i živicom,

tom jedinom ogradom što ih veže.

2 mjesto u okolici Kaunasa

DRUGI ŽIVOT

U svojim školskim danima mrzio sam trčati na duge pruge –
ispalio bih odjednom na čelo, letio koliko me noge
nose, lipšući odmah nakon prvog kruga –

Nervozno bih se osvrtao preko ramena, pogledavao
koliko sam im odmaknuo, hoće li me tko prestići; biti
prvi značilo je svima sve dokazati.

Ali jednom, u drugom ili trećem srednje,
pao sam kao mrtav u mokru stadionsku travu i ležao tako
dok me nisu prestigli svi, čak i djevojke.

Kasnije se pojavila djevojka kojoj
ništa nije trebalo dokazivati –
ležali smo zajedno u toj travi,
i to je bilo to – –

– – što je ostalo od te djevojke – – sada
kada su sve pruge duge

pokušavam ih prevaliti riječima, jer sve
što mi se dogodilo odavno se pretvorilo u riječi, riječi
moraju izići iz mene –

sada trebam druge riječi –

da bih ponovno mogao početi živjeti –
sada trebam
drugi život.

KREVET

Stenjući pri najmanjem pokretu –
stara i tvrda –
u krevetu što je trinaest godina tugovao –

umrla je moja baka –

bilo je podne, tuklo ožujsko
sunce; u drugoj sobi
markirali smo sat kemije,
pušili *Red White*
za litas sedamdeset devet
i kartali za novac.

Krajičkom oka,
kroz malenu pukotinu na vratima,
motrio sam kako se pomiče bakin
trbuh:

kao *Boeing*
pun pijanih putnika,
koji se podizao i spuštao,
spuštao i podizao

dok nije potrošio gorivo.

Iznijeli smo je
zamotanu u bijelu plahtu, i –
jen', dva, tri! –
ubacili u kombi; još smo se

kratko premještali s noge na nogu
i zatim vratili natrag,
kartati za novac.

GRAD DJETINJSTVA

Lavov je posvuda

svjedoči prevedeni Adam Zagajewski,
a moji snovi to potvrđuju:
gdje god da putujem
grad djetinjstva čuču duboko u meni,
kao slijepi putnik u kabini trajekta,
kao švercer na zadnjem sjedalu autobusa,
bez pasoša, bez karte,
bez ikakvog jasnog cilja –
bomba koja otkucava u najskrovitijem
kutku srca.

Kad eksplodira, miriše na dim:

to su stogovi lišća u Ulici prijateljstva koje guta plamen,
to je susnježica u studenome,
to je ranjeno mladunče vrane s luđačkim očima,
to je nogometna lopta
što se odbija o košarkaški obruč,
to su svežeza peciva za 3 kopješke –
teško bi bilo sve nabrojiti kronološki,
sve je tako isprepletano,
u orijentaciji naoko pomažu
tek konteksti...
moj otac služio je u Mongoliji,
tenkist,

na Dan Pobjede napuhao bi mi balon,
a kad bi se urokao, počeo bi urlati –
ubit ću te, skote!
ponekad pomislim da me je možda i ubio,
da možda i nisam stigao odrasti,
da 31 znači 13,
da sam zauvijek ostao klinac iz sivih zgrada,
u šaci stišćući pošećerani kruh,
motreći zlog susjedovog psa,
na livadi, iza zgrade,
stišćući šaku surovo, sve do krvi,
kao neka mišolovka
koja je kravu što se batrga
zgrabila za vime.

KAMENO DOBA

kamenje je baš poput ljudi – volio je govoriti –
svaki kamen sa svojim tajnim životom,
pamćenjem čvrstim kao zemlja...
pamtim

čvrste i naočite kamene ograde –
vrijedne sveg tog novca, koji bi
uglavnom spiskao...

moj otac bio je moćan stvaralac,
mnogo moćniji od onih s kojima me
uspoređuju budalasti kritičari –

značajno teži od njegova kamenja,
vjerojatno značajniji i od čitave prikolice, prepune
sitnog stijenja sakupljenog negdje uz Biržai³...

dva je kamena uvijek nosio u džepovima hlača –
pocrnjela i beščutna, veličine šake,
sačuvaj bože najsvetiji, ako bi ih izvadio...

3 grad na sjeveru Litve

otac moj, kojega više nije, i dalje mi je kamen temeljac
u ovom grubom kamenom svijetu –
toliko je stvorio u svom životu,

toliko toga razorio.

KITO

GYVENIMO

STEBUKLŲ METAS

Grandinėms žvangant baigsis lapkritys,
pietų kryptim tirštai raitysis dūmai,
žiupsnelis druskos, purvas, nešvarumai –
per naktį viską, žvelk, ir užpustys

pirmasis sniegas; einant prakurų
girgždės pasaulis, kiaulės melsis tvarte –
išvengta durklo širdyje, tad šerti
dabar tau teks jas; ties langais būriu

ganysis vištos, kudakuos, stos gruodis –
danguj akis Veneros pasirodys,
tai akiai stebint miegančius vaikus,

eglyno vidurius praretins pjūklas,
ir banalus, tačiau vis tiek stebuklas –
tave romėnams nebylys įskųs.

BERNIUKAI ŽAIDŽIA KARĄ

Atvažiavo vandentiekio remontuoti,
atvilko įvairiausios technikos,
kelias dienas nesiliovė –
išrausė tranšėją per visą kiemą,
didžiausi kalnai abipus.

Dabar tai jokių sušiktų šautuvėlių,
jokių *griūk negyvas*,
dabar tai jau – iš tikrųjų:

tupim skirtingose fronto pusėse –
žemių pilnom kišenėm,
molio pilnom širdim –
svaidom grumstus ir akmenis, svaidom
grumstus ir akmenis.

Sutemus –
jau visiškai sutemus –
išlenda motina pro virtuvės langą –
dairos girta, nemato,
pradedą žviogti kaip kiaulė:

– *Suuukos, namooooo, pasakiau!!!*

Bet kur tau namai, jei fronte pats įkarštis –
švilpia grumstai ir akmenys, švilpia
grumstai ir akmenys,
žiežirbos pilasi iš ausų.

Galiausiai
liekam tik brolis ir aš:
guzas mano kaktoj,
ašara jo akyje,
juodas virtuvės langas
moja užuolaidom pasitikdamas.

O vidury nakties –
vidury giliausios nakties –
motina, staigiai pašokusi, mūsų tipena
žiūrėti: gulim tokie vienodi,
tokie vienodi vienodi,
kad vos beatskirsi, kuris labiau nebegyvas.

PAKELTI

Pusė kiemo draugų lankė kačialką,
todėl ir aš vieną dieną nusprendžiau žūtbūt
pasekti jų pavyzdžiu.

Toje *kačialkoje* buvo daug veidrodžių –
ir pirmasis sunkumas, kurį teko pakelti –
mano paties atspindys juose.

Kačialinaus mėnesį, bet vaizdas
nė kiek nesikeitė.

Kai jau atrodė, kad bergždžias šis reikalas,
kad kam taip save kankinti, jei nieko iš to nebus –
mirė senelis.

Jį pašarvojo centrinėje miesto šarvojimo salėje –
tiesiai virš mūsų *kačialkos*.

Užlipau laiptais aukštin; nulipau
lauptais žemyn; pažvelgiau į save veidrody –
ir Arnoldas Schwarzeneggeris pažvelgė iš to veidrodžio
į mane –

ir nieko nebuvo, ko negalėčiau pakelti.

Ir nieko nebus.

DŪMAI

Šiame eilėraštyje reikalingi dūmai –
tai joks daiktavardis, greičiau –
liepiamoji nuosaka,
kurios paragintas imu veikti:
mosuoti rankomis,
draskyti suplėkusias metų užuolaidas,
galiausiai – matyti vaizdus,
kuriuos jau tariausi
pamiršęs.

Dūmai neturi kūno, aiškios
konstantos – jie plazda tarytum
naktiniai drugiai, pinas tarpusavy, maišosi
su tabako dūmais;

iš nuosakos tampa būdvardžiu,
kuris sufleruoja vaikystės
akimirkas.

Dūmai –
toks didelis laukas prie meldų
šukuojamo ežero;
tenai mus atveždavo

kasti bulvių: žmonės veidais sukaitusiais –
gyvos jų kapinės irias lėtai kauptukais...

Dūmai –
tai vėjas nuo ežero.

Dūmai –
tai varnos nuo ežero siūsto vėjo...

Paskui jau – kumelė liūdnom akim,
pilnas maišų vežimas...

Mums duodavo tiek,
kad visad paskui pritrūkdavo...

Dūmai
šitam eilėrašty
reikalingi,
kad visko neprisiminčiau.

ATSKRIDO

Vieną rugpjūčio vakarą –
tartum iš niekur –

kirto snapu
į balkono stiklą –

siuto –

siuntė linkėjimus iš
Anapus – –

– prietarai, pliurpalai,
nesąmonės; sausis

plonom adatėlėm beldžias
į paširdžius, motina
guli ligoninėj –
pusės netekusi kūno,
žodžiais, viduj iškapotais – –

mama, sakau, tu tik
laikykis; pats
jau virstu į bedugnę,
gniaužiu jos užmuštą ranką.

VANDŽIOGALA⁴

Kapinės, kuklios lenkų kapinaitės,
kuriose – su visais kitais – amžino atilsio
atgulė Č. Milošo seneliai;

vidudienio saulėje besimurkdantis darželis,
nedidelis vaikų darželis: mergaitės, berniukai; aš –

žmonos atbogintas uošvijon, lėtai vaikštinėjantis
siauru takeliu, svetimas, varstomas

miestelio gyvųjų bei mirusiųjų,
vienas nuo kito atsiribojusių keliomis dešimtėmis
nebegyventų metų, krūmokšniais,

vienintele juos jungiančia tvora.

4 Miestelis Kauno rajone

KITO GYVENIMO

Ilgų distancijų mokykloj nemėgau labiausiai –
šaudavau staigiai į priekį, lėkdavau, kiek kojos
neša, po rato imdavau dusti,

nervingai dairytis per petį, žiūrėti –
kiek atitrūkau, ar niekas manęs neatsiveja; būti
pirmam man reiškė viską visiems įrodyti.

Bet sykį, būdamas dešimtoj ar vienuoliktoj,
kritau kaip negyvas į drėgną stadiono žolę ir išgulėjau,
kol aplenkė mane visi, netgi mergaitės.

Paskui atsirado mergaitė, kuriai
nereikėjo nieko įrodinėti –
gulėjome dviese toje žolėje,
ir tiek – –

– – tos mergaitės teliko – – dabar,
kai ilgos visos distancijos,

bandau jas žodžiais įveikti, nes viskas,
kas man nutiko, seniausiai pavirto žodžiais, žodžiai
privalo išeit iš manęs –

dabar man reikia žodžių kitų –

kad vėl gyventi pradėčiau–
dabar man reikia
kito gyvenimo.

LOVA

Dejuojanti nuo menkausio judesio –
sena ir kieta –
jau 13 metų gedinti lova –

joje užsibaigė mano močiutė –

buvo vidudienis, spigino kovo
saulė; kitam kambary,
numuiline chemijos pamoką,
mes rūkėm *Red White'q*
už litą septymdevynis
ir lošėm
į skolą kortomis.

Akies krašteliau,
pro durų nedidelį tarpą,
stebėjau, kaip juda močiutės
pilvas:

it *Boeing'as*,
pilnas girtų keleivių,
jis kilo ir leidosi,
kilo ir leidos,

kol sudegė visas kuras.

Mes išnešėm ją,
suvyniotą į baltą antklodę, ir –
vienas, du, tryys! –
įmetėm į furgoną; minutę

pamindžikavę,
sugrįžome tėt lošimo,
į skolą.

VAIKYSTĖS MIESTAS

Lvovas yra visur

liudija išverstas Adamas Zagajevskis,
o mano sapnai tik patvirtina:
kad ir kur keliaučiau,
vaikystės miestas tūno giliai manyje,
lyg slaptas keleivis kelto kajutėje,
lyg zuikis galinėje autobuso sėdynėje,
be paso, be bilieto,
be jokio aiškesnio tikslo –
tiksimi bomba slapčiausioj
širdies kertelėj,
kai sprogs, pakvimpa dūmais:
tai degančios lapų krūvos Draugystės gatvėj,
tai lapkričio drimbantis sniegas,
tai sužeistas varnos jauniklis pamišėlio akimis,
tai futbolo kamuolys, bumpsintis
ant krepšinio lanko,
tai šviežios bulkutės už 3 kapeikas –
sunku jau bebūtų atsekt chronologiškai,
viskas labai susipynę,
šiek tiek orientuotis leidžia
nebent kontekstai...
tėvas tarnavo Mongolijoje,
buvo tankistas,

Pergalės dieną pripūsdavo man balioną,
kai prisilakdavo, imdavo staugti –
ubju, skatina!
kartais galvoju, kad gal ir užmužė,
kad gal ir nespėjau užaugti,
kad 31 tereiškia 13,
kad taip ir likau pilkų daugiabučių vaikas,
kumšty suspaudęs duoną su cukrumi,
stebintis piktą kaimynų šunį,
pievoj, už namo,
tvirtai, ligi kraujo,
tartum kokiais pelėkautais,
įsikibusį
spurdančiai karvei
į tešmenį.

AKMENS AMŽIUS

akmenys lygiai kaip žmonės – mėgo sakyti –
kiekvienas su savo slaptu gyvenimu,
kieta tartum žemė atmintimi...

pamenu,

tvirtos ir dailios gaudavos tvoros –
vertos visų tų premijų, kurias dalimis
prašvilpdavo...

mano tėvas buvo galingas tvėrėjas,
daug galingesnis už tuos, su kuriais mane
lygina neišmanėliai kritikai –

sunkus nei jo akmenys,
gal net sunkesnis už visą priekabą, pririnktą
per akmenkasį kur nors ties Biržais...

du visada nešiodavos kelnių kišenėse –
pajuodusius ir sudiržusius, kumščio didumo,
neduok tu švenčiausias, jei išsitraukdavo...

mano jau nesantis tėvas vis dar yra kertinis
šiurkščiam akmenų pasaulyje –

šitiek sutvėręs per savo gyvenimą,

šitiek per jį sugriovęs.

ANOTHER

LIFE

Translated by Rimas Uzgis

THE TIME OF MIRACLES

November ends with the clanging of chains,
and smoke now snakes toward the south,
a pinch of salt, dirt, defilement – vouch
for pain throughout the night. The last rains

turn to snow as you crawl out for kindling
into a crunching world. The pigs say amen –
you parried the heart-spike – feed them in their pen.
A brood of chickens flocks – cluck, clucking

by the windows. Slowly, December stirs
as Venus opens her eye like an omen,
watching over children as they sleep.

Banality reigns: now but a saw sounds deep
in a forest of fir, yet one more miracle will occur –
a mute man will denounce you to the Romans.

BOYS PLAYING WAR

They came to fix the sewer pipe:
all kinds of machines,
working for days –
they dug a trench through the yard,
with giant mountains on either side.

No more shitty guns for us,
no more “bang, bang, you’re dead” –
now it is for real.

We crouch on separate sides of the front –
our pockets full of earth,
our hearts full of clay.
We throw clods and stones, throwing
clods and stones.

When it gets dark –
completely dark –
mother leans from the kitchen window,
looks around, drunk, not seeing,
and starts to howl like a pig:

– “Biiiiitches, come hommeee, now!!!!”

But what is home when the front is boiling over?
Clods and stones whistle by, clods
and stones whistling, sparks
fly out from our ears.

Finally,
there is just my brother and I,
a bump on my forehead,
a tear in his eye,
the black kitchen window
waves its curtains at our return.

At midnight –
in the deepest center of the night –
mother suddenly rises, and tiptoes
into our room: we lie – so similar,
so similar, we are so similar
that you could barely tell
which one of us was more dead.

LIFTING

Half my friends from the yard were going to the gym,
so I decided one day, enough was enough:
I would go too.

The gym sported so many mirrors
that the first weight I had to bear
was my own reflection in the glass.

I did that neighborhood gym for a month,
but my image didn't change.

When it looked like all this was in vain –
why burden myself if there is no gain? –
my grandfather died.

The wake was in the central funeral home –
just above our gym.

I went up the stairs; I went
down the stairs; I saw myself in the mirror –
Arnold Schwarzenegger looked back
at me –

and there was nothing I couldn't lift.

And there will be nothing.

SMOKE

This poem needs smoke –
not some kind of noun, but
the imperative mood,
at whose command I begin to act:
waving my arms,
tearing the curtains, musty with years,
and finally – seeing visions
which were supposed to be
forgotten.

Smoke has no body, no definite
state – it flutters like
night moths, winding upon itself, mixing
with tobacco smoke;

the mood becomes adjectival,
prompting flashes
from childhood.

Smoke –
a huge field, rushes
on the edge comb a lake;
they used to take us there

to dig potatoes: flushed faces in heat –
live graves slowly rowing with hoes...

Smoke –
wind from the lake.

Smoke –
crows from the lake-sent wind...

Then – a mare with sad eyes,
a wagon piled with sacks...

We were given enough
to always have a lack...

This poem
needs smoke
so that I don't remember it all.

IT FLEW UP

One August evening –
as if from nowhere –

it smashed its beak
on the balcony glass –

seethed –

sent greetings from
the other side – –

– superstitions, babble,
folly; January

knocks on heart-space
with thin needles, mother
lies in the hospital –
half her body lost,
words pecked out, inside – –

mom, I said, you just
hang in there; while I myself
teeter over the abyss,
clutching her dead hand.

VANDŽIOGALA⁵

Graves, a modest Polish graveyard,
where – with everyone else – rest in peace,
Milosz's grandparents were laid;

a garden purring in noonday sun,
a small children's garden: girls, boys; I –

hauled by my wife to the in-laws, slowly
walking the narrow path, a stranger, opened

and shut by the living and dead, locals
distanced from each other by decades
of unlived life, shrubbery,

a fence, their only connection.

5 A village near Kaunas

ANOTHER LIFE

In my school days, I hated long-distance running –
shooting suddenly in front, I'd fly as fast
as my legs could carry, panting after a lap –

I would nervously look over my shoulder:
how far ahead? are they gaining on me? to be
first meant to prove everything to everybody.

But one time, running tenth or eleventh,
I fell like a corpse into the damp stadium grass
and lay there until they passed me, even the girls,

except for one, who didn't need
to prove anything –
we lay there together in the grass,
and that was all – –

– – that girl remains – – now,
when all the distances are long,

and I try to overcome them with words
because everything that happened to me
has turned into words,

words, that have to come out –

but I need different words now –

to begin to live again –

now

I need another life.

BED

Complaining of the slightest movement –
old, hard –
falling apart for thirteen years –

my grandmother died in it –

it was noon, under the glare
of the March sun; in the other room,
blowing off chemistry class,
we smoked Red Whites
for a litas seventy-nine
and played cards
for credit.

Through a small gap in the door,
out of the corner of my eye,
I watched the movement
of my grandmother's stomach:

like a Boeing
full of drunken travelers,
it rose and fell,
rose and fell,

until she burned up all her fuel.

We carried her out,
wrapped in a white quilt, and –
one, two, threeee! –
we tossed her into the van; for a minute

we shuffled our feet,
then returned to continue the game
in debt.

HOMETOWN

Lvov is everywhere
writes the translated Adam Zagajewski,
and my dreams prove it:
anywhere I go,
my hometown hides within me,
like a stowaway in a ferry cabin,
like a fare-dodger at the back of a bus,
without a passport, without a ticket,
without a clear goal –
a ticking bomb in the most secret
corner of the heart,
and when it blows, you smell smoke:
burning piles of leaves on Friendship street,
November's dripping snow,
an injured, young crow with the eyes of a madman,
a football bouncing
on a basketball hoop,
fresh buns for three kopeks –
it would be hard to put it in chronological order,
everything tied in knots,
only contexts
giving some sense of direction...
my father served in Mongolia,

a tank man
who would blow up a balloon for me on Victory Day,
when he got sloshed, he'd begin to howl –
I'll cut you, bastard!
sometimes I think that maybe he killed me,
that I didn't manage to grow up,
that 31 means 13,
that I remained a child of grey tenements:
sugary bread squeezed in my fist,
staring at my neighbor's angry dog
on the grass behind the building,
squeezing my fist until blood,
like some mousetrap
that has caught a kicking cow
by the udder.

STONE AGE

stones are just like people – as they,
who had a secret life, liked to say –
hard like the ground of remembrance...

I remember

how walls would turn out strong and smooth –
worthy of all the prizes which we
would mostly squander...

my father was a mighty maker,
far mightier than those compared to me
by ignorant critics –

heavier than his stones,
maybe heavier than his trailer, filled
with stones that he gathered near Biržai...

he always carried two in the pockets of his pants –
the size of fists, blackened and callous,
you could say your prayers if he pulled them out...

my father, who is not, is still my cornerstone
in this harsh stone world –

having built so much in his life,

having demolished so much.

ON THE AUTHOR

Aivaras Veiknys was born in 1983 in Elektrėnai. He studied Real Estate Management in Vilnius Gediminas Technical University. His first book, *Raktai* (Keys), was published in 2007. He worked as a journalist in Lithuanian daily *Respublika*, have been in Afghanistan and prepared reportage from there. He was twice awarded at the Lithuanian Poetry Festival “Poetry Spring” in 2008 and 2010, as young emerging poet. Veiknys is a co-organizer of the festival “Literatūrinės Vilniaus slinktys“, as well as the editor of three Festival anthologies (2011-2013). His second book *Paukštuko liudijimai* was published in 2014 and was awarded with prestigious “The Young Yotvingian prize” as the best book of a young poet.

O PJESNIKU

Aivaras Veiknys rođen je 1983. u Elektrėnaiju. Studirao je menadžment nekretnina na Gediminas tehničkom univerzitetu u Vilniusu. Prvu knjigu, naslovljenu *Raktai* (Ključevi), objavio je 2007. godine. Radio je kao novinar u litvanskom dnevnom listu *Respublika*, za koji je, između ostaloga, izvještavao iz Afganistana. Dvaput je, 2008. i 2010., u kategoriji mladih nada, nagrađen na litvanskom festivalu Pjesničko proljeće. Suorganizator je pjesničkog festivala Literatūrinės Vilniaus slinktyš, kao i urednik triju festivalskih antologija (2011.-2013.) Njegova druga knjiga, *Paukštuko liudijimai* (2014.), nagrađena je prestižnom nagradom Mladi Yotvingian kao najbolja zbirka mladog pjesnika.

IMPRESUM

Goranovo proljeće

EDICIJA: **Versopolis**

UREDNIK: **Marko Pogačar**

LEKTURA/KOREKTURA: **Ana Brnardić**

CIP zapis je dostupan u računalnome katalogu Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem ISBN-13:

SKUD "IVAN GORAN KOVAČIĆ"

Zagreb, Opatovina 11

e-mail: info@igk.hr

www.igk.hr

ZA NAKLADNIKA: **Tihana Dragozet**

OBLIKOVANJE KNJIGE: **Bestias**

TISAK:

NAKLADA: **1000 primjeraka**

VERSOPOLIS

skud | igk

With the support of the
Creative Europe Programme
of the European Union